

GADMANOR

ASSAIG DE CANTIC EN EL TEMPLE

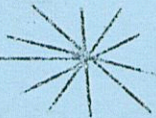
Oh, que cansat estic de la meva
covarda, vella, tan salvatge terra,
i com m'agradaria d'allunyar-me'n,
nord enllà,

on diuen que la gent és neta
i noble, culta, rica, lliure,
desvetllada i feliç!

Aleshores, a la congregació, els germans dirien
desaprovant: "Com l'ocell que deixa el niu,
així l'home que se'n va del seu indret",
mentre jo, ja ben lluny, em riuria
de la llei i de l'antiga saviesa
d'aquest meu àrid poble.

Però no he de seguir mai el meu somni
i em quedaré aquí fins a la mort.
Car sóc també molt covard i salvatge
i estimo a més amb un
desesperat dolor
aquesta meua pobra,
bruta, trista, dissortada pàtria.

Salvador Espriu

EDITORIAL

Ja fa més d'un any que la paraula crisi està en la boca de tothom i de tots els mitjans de comunicació; crisi que afecta als diversos camps de la vida humana: política, religiosa, econòmica, social... i que en línies generals està estesa arreu del món. Sembla que s'han acabat (al menys per una temporada, que no sabem si serà llarga o curta), els "feliços anys 60" pels qui realment ho han sigut, i s'han tallat les esperances per a molts que somniaven que la dècada dels 70 seria la seva dècada daurada i feliç.

D'aquests diversos aspectes de la crisi, el que sembla sentir-se més i preocupa seriosament és l'econòmic. Quina és la causa d'aquesta crisi? És molt difícil senyalar-la i no podem parlar d'una sola causa (això seria ingenu i il·lusori) sino d'una sèrie de factors barrejats i que han coincidit en un moment determinat. Ara bé, la guspira que ha encès el foc ha estat, sense dubte, la pujada del preu del petroli. Aquesta pujada ha estat com la senyal de sortida per la carrera dels preus de les altres matèries primeres, lo que ha repercutit en tot els productes: aliments, transports, vestits...

Ara bé, aquesta pujada del petroli ha posat de manifest el gran escàndol de la nostra societat de consum, una societat que estava acostumada a malgastar alegrement les energies del nostre planeta, a produir per a consumir, a crear necessitats en el públic per a poder continuar produint; era un ritme boig, perillós i inconscient, en el que es descuidaven altres valors més humans i que no podia continuar molt temps. Consumir sí, però lo necessari i no malgastar. I aquesta pujada notable del petroli ha parat de moment aquest ritme i ha fet trontollar l'economia de molts països. I el nostra no en podia pas quedar exclòs. Tots, especialment la gent més humil, els treballadors, estan experimentant en la seva carn i en la butxaca els efectes d'aquesta crisi econòmica. És clar que en el programa de TV "Cara al país" de fa més d'un mes, un senyor va tenir la barra d'afirmar que en el nostre país s'havien apujat més, proporcionalment, els salaris que els preus i que per tant els treballadors ara, precisament

ara, en aquestes circumstàncies que estem visquent, podien viure més bé (?). S'ha de tenir poca vergonya per a afirmar això. Potser si que oficialment s'han apujat més els salaris que la vida, però tots sabem que les estadístiques oficials van sempre per una banda i la realitat per una altra ben diferenta.

I l'última pujada que pel moment tenim que suportar és la de la llum. Les protestes de la gent, dels diaris, la qualificació d'injusta i il.legal, car hi ha una llei que prohibeix pujar les tarifes elèctriques fins al 1976, només han servit per a que no s'apujessin tant com deien. Però, sap la gent que aquest augment servirà per a finançar la construcció d'una serie de centrals nuclears (tan protestades) i que un cop aquestes construïdes ell, el consumidor, que les ha pagades de la seva butxaca, tindrà que continuar pagant la llum a preus cars, quant la energia nuclear és més barata que l'elèctrica, i que en canvi les companyes de la llum, sense haver gastat gaire en la construcció de tals centrals, augmentaran escandalosament els seus beneficis?

No és difícil endivinar que si bé a moltes empreses aquesta pujada els representarà un altre sacrifici i dificultat per mantenir-se, d'altres ja potser s'estan fregant les mans car tindran una bona excusa per apujar més els seus productes.

Lo positiu de tot això és la sensibilització de molta gent que fins ara vivia en una gran apatia i inconsciència, sensibilització que fàcilment pot passar del pla econòmic a d'altres camps de la vida social que tanta falta fa en el nostra país.

"COLONIES INFORMA..."

El dia 15 d'agost de 1.974 el "BOLETIN OFICIAL DEL ESTADO" va publicar la normativa del Decret 2253/74 que especifica la nova normativa que ha de regular les activitats en Campaments, Colònies, sortides o excursions, en les que hi prenguin part menors de 21 anys. Des d'aquella data, totes aquestes activitats han de ser regides per personal que reuneixi certes condicions; condicions que seran determinades per les delegacions de la "Secretaria General del Movimiento", organitzant cada any uns cursos especials per a la titulació de les persones que vulguin continuar dedicant-se a aquestes activitats.

No sabem quin ha sigut el motiu que ha fet prendre aquesta decisió; el que sí sabem és que amb ella sembla que es deixin de banda i sense cap consideració molts anys de llarga experiència de molts GRUPS que havien treballat amb mainada i jovent. Grups que, en especial a Catalunya, han treballat per el sol fet de fer bé a aquestes edats que tant necessitades estan de portar a terme una sèrie d'activitats dirigides. Unes activitats que els donen peu per a millorar-se mitjançant el conviure amb altres, el coneixement d'un esbarjo ben diferent del que tenen en dies ordinaris i un estar a uns llocs més naturals i menys coneguts.

Quin no ha sigut, sinó, el meravellós treball de tantes tantes de Colònies organitzades arreu, i les innumerables sortides de tants Grups Excursionistes!

Sembla, doncs, que tot aquest treball, tal com deiem abans, s'ha deixat de banda.

PARLEN ELS MONITORS

Tots els monitors ens hem reunit i hem cregut que seria convenient fer un article per a "germanor" per tal d'informar una mica als pares de totes les activitats que hem estat fent aquestes darrers dies amb la mainada.

L'activitat més important que hem fet dins del mes de Desembre, ha estat els "Pastorets". La mainada va disfrutar molt al preparar-ho i perquè no dir-ho?, nosaltres també. A més, gràcies a la representació, varem fer algun calerot per anar tiant.

Com que va sortir bé, al dissabte següent, ens en varem anar a fer una brenada sobre el bosc de "Can Racó". Ens hi varem divertir molt.

Com que tota activitat porta gastos (com ja sabem) varem decidir intentar recollir algun diner, i varem pensar anar a recollir ampolles dexampny. Com que era després de festes, tothom en tenia alguna, i varem recollir-ne en total 1000. No està malament; no ho creieu?.

Com és normal, hi ha dies de bon temps i altres que porten pluja, i vet aquí que d'aquests també n'hem tingut. Per a sortir del pas, el que varem fer va ésser copiar d'una manera una mica improvisada aquell programa de la "telo" "1, 2, 3, responda otra vez". També teniem cicutes i les senyoretetes de la rialleta; no ens faltava res; fins i tot teniem en Kiko, que en aquest cas era Kika. La mainada va sortir d'allà amb alguna cosa per cada u. No era gran cosa, però tot fou improvisat, ja ho hem dit.

Al dia següent, ens en varem anar tots al pont vell i varem fer un concurs de dibuix. La classificació va ésser per edats; exactament en set grups. Els guanyadors varen ésser: Enric Trulls, Dolors Quera, Carmen Pujolar, Silvestre Oliveras, Josep Riu, Teresa Quintana i Josep Antoni Rodríguez.

Tots varen participar-hi amb molta il·lusió. Per a canviar de tipus d'activitats, després varem decidir fer un joc de poble. Haguéssiu vist als nens pasejant-se, amb un ou ferrat sobre un tall de pa, per els carrers. Era digne de veure's. El següent dissabte varem fer un joc de pista; els nanos es varen divertir molt, encara que també és ben cert que es varen cansar. Suposem que aquella nit devien dormir ben plans. L'últim dissabte, abans d'escriure això, varem fer els banderins, ja que els hem dividit per grups, per a poder portar a terme les activitats d'una manera millor.

Amb aquest petit article hem volgut exposar, més o menys, el que anem fent durant l'hivern. No sabem si els complaurà però ho hem fet amb la més bona voluntat.

ELS MONITORS

XERRADES D'EXCURSIONISME

Avui parlarem de les seccions del Centre creades en l'última reunió general:

Secció Juvenil:

Té com a finalitat promocionar l'excursionisme entre els joves de 14 a 17 anys. El vocal designat és en Silvestre Oliveres.

Creiem en la seva capacitat i per això n'esperem uns bons resultats ben aviat.

Els joves, nois i noies, ja ho sabeu: poseu-vos en contacte amb ell.

Secció d'Esquí:

Uns membres del Centre, entusiastes d'aquest sport ens ho proposaren; esperem la resposta dels qui els agradi, per a poder-vos federar l'any que ve.

Per a més detalls, dirigiu-vos a en Pere Estañol, vocal de la secció.

Secció de Camins:

A fi de conservar i millorar els camins de la nostra comarca i a proposta d'en Josep Gòmez, que n'és el vocal, fou creada. Té com a finalitat, endomés d'arreglar camins, la confecció de mapes, guies, etc.

Com tothom sap, fem un Curset de Socorrisme de la Creu Roja, però el nostre intent no és el d'englobar-lo com una secció del Centre.

Voldríem que fos una entitat apart, qui agrupés a totes les persones que tenen vocació de servei als demés.

Esperem amb l'ajuda de tots aconseguir-ho.

parla L'ESCOLA

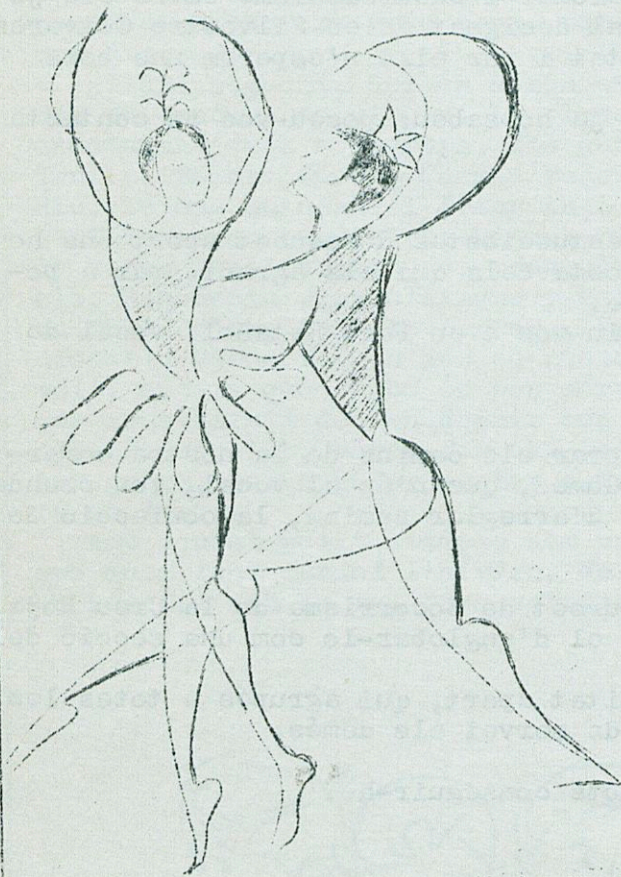
Croguem que val la pena aquesta nova, ja que contribuïx a que la nostra Vila pugui donar, un petit testimoni més, en l'aspecte docent, adquirir la dimensió que ha de tenir una comunitat actualitzada.

La nostra bona amiga Joaquina Gratacós, que està a Barcelona practicant estudis superiors de "Bal·lot" baix la direcció de la coneguda profesora srta. Ribera, ens comunica que té intenció d'inaugurar a Bosalú una Escola de Dansa Clàssica com a iniciació d'aquesta, cada dia més desenvolupada, facta artística i a l'ensens important activitat pel desenvolupament físic i cultiu de l'èstètica.

Els pares que tinguin interès en que les seves filles practiquin aquest noble exercici, poden asesorarse detalladament en el domicili de Joaquina (Farmacia Gratacós). Les classes en principi es donaran els dissa'tes per la tarda.

També ens plau comunicarvos que, si a Déu plau, en el proper curs Escolar, Joaquina podrà aportar la seva ensenyança a les nostres Escoles Nacionals, col·laborant en l'ampli programa educatiu que desenvolupen.

Desitjem a Joaquina l'èxit que mereix el seu esforç i no dubtem que li servirà com a important estimul en la seva carrera.

ASSOCIACIÓ

de pares de família

Una de les responsabilitats més importants i difícils dels pares és la d'educar integralment als seus fills; és a dir, fer-los capaços de resoldre correctament totes les circumstàncies que els toqui viure.

Per a realitzar satisfactòriament aquesta tasca, els pares, contenen amb diferents col.laboracions. La que hi aporta l'Escola però, és la més decisiva per a la formació de la mainada.

Si pares i escola treballen en una mateixa feina, que ha de durar anys, i que de la qualitat del treball en depèn el futur de molt jovent, el més lògic és que aquests dos grups estiguin en contacte per tal de seguir una mateixa línia educacional, perfectint-la tant com sigui possible.

El desig de fer realitat aquest contacte ha mogut a un grup de persones a plantejar-se la possibilitat de crear una Associació de Pares de Família que, representant a la totalitat dels pares, estigui present a l'Escola.

Per aconseguir aquesta Associació, s'ha cregut oportú recórrer, previament, un petit camí que ens porti a:

- UN CONEIXEMENT MES PROFUND DEL NANO
- UN CONEIXEMENT MES PROFUND DELS NOSTRES MESTRES
- UN CONEIXEMENT DEL TREBALL QUE ACTUALMENT S'ESTA REALITZANT EN LA NOSTRA ESCOLA
- UN CONEIXEMENT GENERAL DEL PENSAMENT QUE TENIM SOBRE L'EDUCACIÓ

De la preparació d'aquest camí que consisteix en la realització d'unes xerrades col.loqui, s'en fa càrrec una junta pilot formada per uns quants pares i el director de l'escola.

Una vegada recorregut aquest camí, serà el moment de parlar, escoltar i decidir l'associació definitiva.

Per constituir l'ASSOCIACIÓ més representativa i eficaç, cal l'aportació de tots.

COSES... del

El Besalù, el nostre equip, torna a sumar punts. Esperem que no sigui només una revifalla, sino la catapulta que ens llenci a llocs tranquils i segurs.

Però què passava? Eran simptomàtiques les baixes temperatures en que es movia l'aficionat, ben al contrari del temps que fei. Diria que es vivia un desmenjament de conformisme, de l'anar fent. I és clar que en tot deport, aquesta actitud sempre és perillosa.

Vàrem finir l'any 74, sense pena ni glòria. El pes dels negatius era feixuc. L'equip no rutllava, es feia un joc desinflat. Sense cap lligam en les seves línies. Amb la moral baixa, lo que feia estèrils les ganes d'anarhi. Físicament, els jugadors, es trobaven amb els peus enganxats. Era difícil alliberar-se'n. Calia un revulsiu!

I el revulsiu va arribar amb el meritori resultat en el camp de Vidreres. Eren dos punts d'or que venien a supasar dues injeccions en el punt més malaltís de l'anatomia de l'equip. Es va despertar del mal somni; els responsables es varen r' fregar els ulls i varen trobar-se amb la realitat. Calia surar, i per això calia les vitamines adients: entusiasme, fe, sacrifici, esforç. Es presentaven dos partits difícils. Guanyar o perdre, equivalia a la vida ó la mort.

Primer es guanya a l'Escala, en un partit jugat amb força i amb tècnica. El diumenge següent, es deixava a la cuneta a La Bisbal. Quatre punts que eren el resultat d'una mentalitat, d'una unió.

L'equip estava a punt per empreses més grans. Hi havia moral, confiança en les propies forces, companyerisme. I així era difícil que s'ens escapessin els dos punts en el camp de l'Amer. Es comença a restar en el compte de negatius. I el partit de la màxima, amb el Montagut, es guanyava.

L'entusiasme ha tornat, la fe en l'equip ha renascut, l'afició torna a vibrar... Només cal que l'aficionat acudeixi en més nombre en el camp, s'entusiasmi amb l'equip. I que l'unió "equip-afició" sigui un punt de partença per dies victoriosos.

Siti

C.D. BESALU

futbol infantil

Ha finalitzat el campionat infantil d'Espanya per el C D. Besalú; malgrat la bona campanya realitzada en aquesta segona volta, hem quedat eliminats empatats de punts amb el Roses. Per millor gol averag ha quedat classificat aquest últim equip. El màxim golejadore del torneig ha sigut en Toñito del C.D. Besalú.

Resultats dels ultims partits

Aleví

Sant Jordi desvalls 0 C.D.Besalú 5

Infantil

Palafrugell 2 C.D. Besalú 5

Esplais de Castelló 1 C.D. Besalú 2

Torroella de Montgri 1 C.D. Besalú 4

C.D. Besalú 1 U.D. Roses 0

B.D. Besalú 4 Sant Jordi desvalls 0

ARGELAGUER

En la última revista del mes de desembre posava que l'amp-
te d'aigües residuals del poble estava molt fret; resulta que s'
estava coent i ara ja ho tenim ben cuit. Gràcies a Déu ha arri-
bat l'hora, doncs quan fullejàvem la revista passada les obres
ja s'havien començat.

Tot el poble d' Argelaguer estem molt contents d'aquest gran
pas ja que és una necessitat bàsica. Ara ja no es podrà dir que
és l'únic poble dels voltants amb problemes d'aigües residuals.
Pensem que moltes dones s'han de desplaçar als rentadors de "Can
Key" per a poder rentar la roba que és un veritable sacrifici i
també ens podrem passejar per els carrers sense mullar-nos els
peus.

Podem dir que ha sigut el regal de Nadal per a tothom; encara
que ben mirat no és tal regal ja que ens han passat una factu-
reta que per alguns és més que una "factureta"; però com és lò-
gic i natural depèn de la propietat de cada ú.

Sembla que si no hi cap "tallada" estaran en condicions de
servei aproximadament a l'estiu. Preguem perquè així sigui i lla-
vors les dones no tindran de sortir de casa per anar a rentar la
roba.

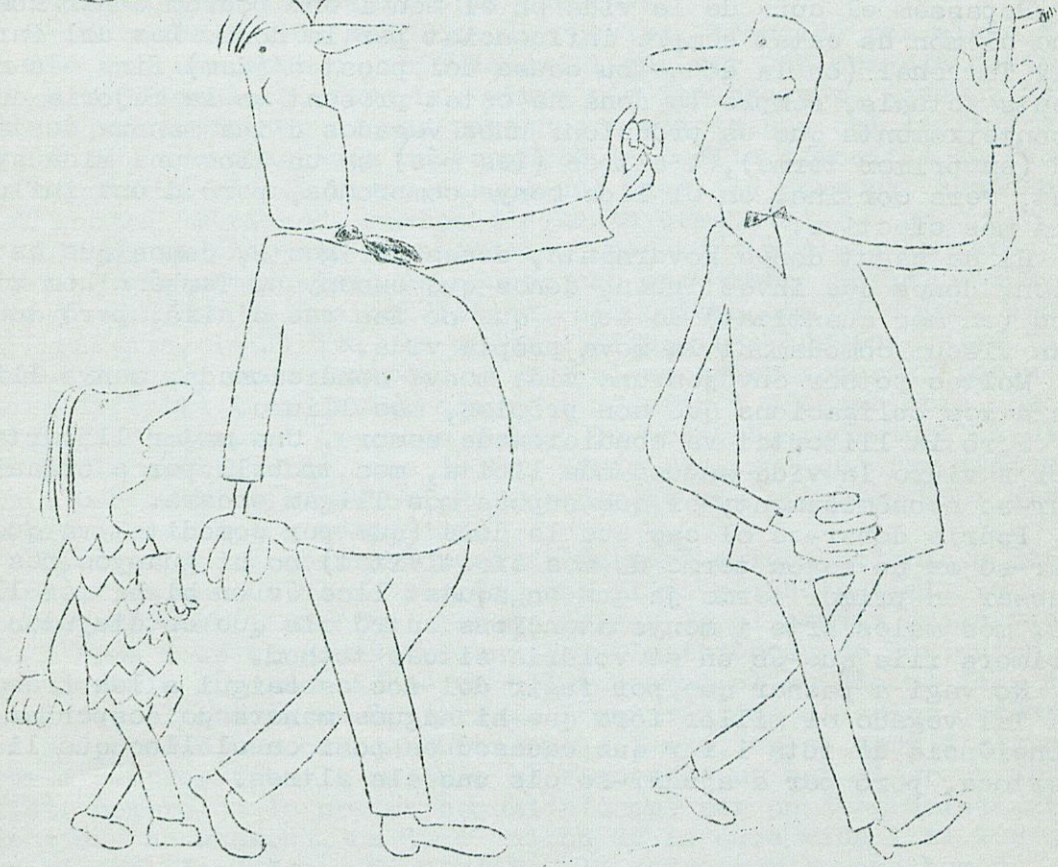
De totes maneres és millor que tardin uns dies més a estar
preparades i que no ens passi el que va passar a Serinyà, que
l'empresa constructora va marxar abans de finalitzar les obres
i va tenir que acabar-ho una altra empresa, essent necessari
tornar a obrir molts metres ja fets per la primera car no esta-
ven en condicions de servei.

Com podem observar, cada poble té els seus problemes, uns
que encara no es comencen, d'altres que estan mal fetes, però
al final tot es soluciona i arriba el dia (l'estiu) que el po-
ble ja s'en pot servir.

J.T.

-Hauriem de fer
que els nostres
fills parlessin
català, com
nosaltres

-Desde
luegu,
que sí.

tret d'EL CORREU
CATALÀ

L'ANY 1975

El món està ple de contrasentits, de coses que no es poden entendre.

S'ha llençat l'idea de què l'any que correm sigui "Any internacional de la dona, "Any de la promoció de la dona".

Francament: no crec que la dona necessiti ser promocionada. I menys que necessiti un any especialment a ella dedicat.

Repassem el curs de la vida en el món i ens podrem donar compte que el món ha estat sempre influenciat per la dona. Des del Paradís Terrenal (on la dona fou causa del pecat d'Adam) fins als moments actuals, sempre la dona ha estat present en la majoria dels aconteixements que es produïen: unes vegades d'una manera destacada (en primer terme), d'altres (los més) en un lloc una mica apartat, rera cortina, en el lloc menys compromès, però d'una influència més efectiva.

Hi ha hagut dones governants, dones dirigents, dones que estudien, dones que investiguen, dones que ensenyen. També n'hem vist (en més quantitat) de dones que no fan res d'això, però que han viscut còmodament la seva pròpia vida.

Moltes potsor envejen una vida menys condicionada, menys lligada a les obligacions que són pròpies, més lliure.

Però la llibertat va condicionada sempre. Una major llibertat per a viure la vida suposa més lluita, més treball per a organitzar-se econòmicament; el que suposa més lligam encara.

Podria donar-se el cas que la dona (que per comoditat va quedar-se en un segon terme de més efectivitat) no hi guanyés res en passar en primer terme ja que en aquest lloc és on hi ha més lluita, més malos arts i menys atencions entre els que es disputen la primera fila que és on es voldria situar tothom.

No vagi a passar que per fugir del foc es caigui a les brases!

Tal vegade el millor fóra que hi hagués manera de despertar la consciència de tots i fer que cadascú es posi en el lloc que li pertoca, però per a ajudar-se els uns als altres.

J.D.

UN ADEU I UN RECORD

La nostra vida, la vida de la majoria, està feta de rutina i monotonia. I no per conformisme, al menys per part de molta gent que intenta viure-la al màxim. Però aquest és el nostre destí, car la vida plena de grans aconteixements només està reservada als herois, i aquests són pocs. Ara bé, no és gens fàcil saber viure aquesta monotonia. Al contrari: és molt difícil viure-la amb intensitat sempre, treguent-ne el màxim de profit per a tu i per als altres. En aconseguir això és on es troba l'heroicitat que ens està reservada a nosaltres, que està al nostre abast; és on es demostren les veritables persones.

Però aquesta vida monòtona és, sovint, trencada per algun fort sotrac que ens commou profundament i que per uns moments desfà el ritme i l'accelera, fent-nos viure més intensament. Aquests sotrats poden afectar a unes persones o a tota una col·lectivitat. Doncs bé, una desgràcia ha commogut la petita comunitat de Besalú: ha accelerat el seu ritme durant uns dies: la mort per accident del nostra "Mariano", membre d'aquesta comunitat.

L'home sempre està en situació. Quan sortim d'una és per a entrar en una altra. Però en aquest cas ens trobem davant d'una de les anomenades situacions límits, situacions com el dolor, les dificultats, la lluita, la mort... Situacions que ens estan reservades a tots, sense excepció, i que si se saben acceptar (cosa molt difícil) i assimilar ajuden a madurar i a ésser home. La més difícil d'acceptar és, sens dubte, la mort, etapa natural i última de la nostra vida, que tothom ha de passar i que per tant caldria pensar-hi més sovint, no amb por ni amb angoixa, sinó amb tota naturalitat i serenitat.

La vida de la nostra comunitat tornarà a la monotonia, a la rutina, fins que un altre sotrac, una altra situació límit, ens en torni arrencar i ens faci pensar de nou en el sentit de la vida de l'home i en el seu sofriment; en l'existència de Déu, d'un Déu que definim com Amor i que en canvi permet el sofriment dels innocents, el que és un misteri... I mentrestant el dolor perdurarà en els cors d'uns quants durant molt temps, en el cors d'alguns per a sempre, i en la majoria el record d' un noi alegre i apreciat, membre de la nostra comunitat, que per un desgraciat accident ens ha avançat, en la plenitud de la seva vida i il·lusions, en el pas d'aquesta última etapa, la mort, per la que hem de passar tots, encara que la volguem ignorar.

J.L. i D.A.

LES Regles del JOC

El joc és una cosa molt seriosa i esportiva, que comporta una mena d'equilibri, tant de les possibilitats de guany com de perduda i per tant les persones que juguen a quelcom saben "a priori" que s'han d'acollir a unes regles de joc. El contrari vol dir que el que juga fa trampa.

Tot aquest univers que ens envolta, ja sigui comercial, laboral, ciutadà o polític, està immers per llei natural en unes formes específiques que constitueixen les regles del joc humà i teòricament, cadascú es deuria enfrontar amb el seu mitjà amb les garanties mínimes que el joc li concedeix i sembla ésser que el consumidor, per exemple, no pot superar la riuada de pressió que l'empeny a comprar. L'usuari d'un vehicle resta indefens davant la massiva circulació de les nostres carreteres. El vianant de ciutat és com un pollet en un galliner d'ouques grosses. El treballador, com element aïllat, és un puntet negre enmig d'un núvol de sindicats i d'empresaris. I políticament, què representa l'individu enfront de les barricades que s'estan aixecant d'associacions poderoses que li tanquen qualsevulla viabilitat que vulgui donar al seu jo social i humà?

Aquesta contemplació del panorama que ens envolta és, tanmateix, ben depriment i condiciona totes les nostres aficcions i desitjos a lleis establertes per grups de pressió, qualsevol que sigui el seu caire, que minven, dia a dia, les possibilitats de l'individu de realitzar-se com a tal.

Per un costat sembla que l'home quant neix ho fa amb condicions naturals força acceptables que el predestinen cap a l'immortalitat per la via d'una vida humana que sembla hauria de tenir tots els requisits d'aquestes regles de joc que hem precognitzat abans, però a mida que el temps transcorra i la seva vida s'escola, surten tota aquesta munió d'impediments que fan suposar que una vegada s'ha fet la llei, automaticament es fa la trampa.

Es aventurat pretenir que el món pugui canviar de cop i volta

i el joc de la vida és tan sumament complicat que els esforços dels que juguen amb cartes descobertes són, quasi sempre, infructuosos. Malgrat això, sembla que el món camini cap a formes de viure més equitatives, ja sigui en el repartiment de bens materials com en el propi respecte de les personalitats individuals. Petits nuclis de gent honesta fan front als grans grups de pressió i sembla entreveure's una llumeta llunyana que vol obrir-se pas entre mig de les tenebres per recollir l'anhel d'aquest individu, sempre innominat, que només demana que es respectin les regles del joc.

F.V.

Cartes al director

"Germanor" considera interessant començar, a partir del pròxim número, una nova secció dedicada a "Cartes al Director".

Creiem que serà un pas positiu car permetrà la participació de tothom qui vulgui en aquesta nostra revista de Besalú i voltants, a més de que així es tocaran temes vius que interessin a la gent.

Les condicions que s'exigeixen són les normals: les lletres han d'anar firmades, si bé en la revista poden aparèixer amb les inicials o amb pseudònim, a gust del qu' l'escrigui. Ara bé, repetim-ho, els responsables de "germanor" han de tenir les lletres amb la firma.

La revista "Germanor" no es fa responsable del contingut de la lletra, ni la seva publicació significa que s'adhereixi al mateix. També la revista es reserva el dret de publicació o de tria en cas d'haver-ni vàries.

Esporem la vostra col.laboració per tal de tirar endavant la revista i no solament tirar-la endavant sinó enriquir-la cada cop més.

"Germanor"

Important

UN NO INCOMPREENSSIBLE

Tots els diaris i revistes del país en parlen, tothom ho comenta: 18 consellers de l'Ajuntament de Barcelona han dit que NO.

NO a una subvenció econòmica per l'ensenyança del català a les escoles, ells que parlen aquesta llengua, que viuen i s'alimenten d'aquesta cultura. Aquest és el seu agraïment?

NO, no solament a la ciutat de Barcelona sinó a Catalunya tota, car tots els catalans miren Barcelona com el seu centre espiritual i cultural, centre de totes les aspiracions i anhels.

NO als desitjos del poble català, explícitament manifestats, una i altra vegada per tots els mitjans. Ells que "representen" aquest poble, no volen escoltar la seva veu. A qui representen realment? No es greu un no a la petició justa d'un poble per part dels seus representants?

NO a la llengua catalana amb tots els seus valors, car negar uns diners per l'ensenyança de la nostra llengua, de la seva llengua, és afirmar, implícitament, que no val la pena gastar uns diners per tal cosa. "Tan poc aprecien la seva cultura i l'herència que han rebut dels seus pares?

NO, no a sí mateixos com a delegats d'una comunitat a qui lloen en les seves paraules però a qui traeixen en les aspiracions amb els seus actes. Qui no sap representar a un poble, que es manifesta clarament, essent les seves peticions les més dignes que pot demanar tot poble als seus dirigents (el dret a la seva llengua), és indigne de trobar-se al front de tals responsabilitats. Seran prou nobles per deixar un càrrec que no saben portar?

Ah! I les excuses ja no serveixen. No ens podem creure que en tal decisió obresin sense pensar, car llavors hom es pot preguntar com actuen en els altres afers en els quals participen, i si ho feien conciençament, quina poca estima als valors del poble que representen! I si ens diuen que varen obrar així per por o pressions no podem acceptar uns representats covards o que anteposen els interessos personals als del poble. El ridícul ja està fet.

Tots els diaris i revistes del país en parlen, tothom ho comenta: 18 consellers de l'Ajuntament de Barcelona han dit que NO.

J.L. (Picarol)

ESCOLES - COLONIES

Butlletí d'informació BESALU i COMARCA

Exemplar nº 23